

Isus și implicarea socială

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „Isus străbătea toată Galileea, învățând _____, pe norod în sinagogi, propovăduind _____ *Evangelia Imparatiei* _____ și tămăduind _____ orice boală și orice neputință care era _____ în norod.” (Matei 4:23)

Robert Louis Stevenson, autorul romanului de aventură *Insula comorii*, a avut o sănătate șubredă în copilărie și n-a putut merge la școală. În cele din urmă, părinții i-au angajat o pedagogă care să facă lecții cu el și o bonă care să-l îngrijească. Într-o seară, când bona a intrat în camera lui ca să vadă dacă se culcase, Robert era la fereastră și stătea cu palmele și nasul lipite de geam. Bona i-a cerut pe un ton ferm să se urce înapoi în pat, ca să nu răcească.

– Vino la fereastră să-ți arăt ceva! i-a zis băiatul entuziasmat.

Bona a venit și s-a uitat pe geam. Afară, pe stradă, trecea de la un stâlp la altul omul care se ocupa cu aprinderea felinarelor.

– Uite, continuă el, cineva face găuri în întuneric! (Margaret Davis, *Fear Not! Is There Anything Too Hard For God?*, Aspect Books, p. 332)

Am studiat până aici câteva pasaje din Vechiul Testament despre ajutarea persoanelor în nevoie. Vom trece acum la studiul câtorva pasaje din Noul Testament pe această temă. Și cu ce este mai potrivit să începem decât cu învățăturile Domnului Isus? Una dintre învățăturile Sale cele mai cunoscute este aceea că noi suntem „lumina lumii” (Matei 5:14). Când răspândim lumină, nu facem altceva decât să-L reflectăm pe Isus, adevărata Lumină a lumii (Ioan 8:12). Să învățăm, așadar, de la Isus cum „să facem găuri în întuneric”!

Știrea misionară video pentru Sabatul acesta poate fi descărcată și vizionată accesând una dintre următoarele adrese de Internet: resurse.adventist.pro (secțiunea „Școala de Sabat”) sau YouTube (canalul „Școala de Sabat”).

Isus, tânărul rabin din Nazaret, căpătase o mare popularitate în regiunea Galileea (Luca 4:15). Oamenii erau uimiți de cuvântările Lui, „căci El îi învăța ca unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii lor” (Matei 7:28,29). Într-un Sabat, lui Isus I s-a cerut să citească din sulul cărții lui Isaia, iar El a dat citire primelor două versete din capitolul 61, oprindu-se în mijlocul frazei, la partea unde scrie: „... și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru” (Isaia 61:2).

1. Citește Luca 4:16-19. Ce a vestit Isus prin citirea acestor versete?

“A venit în Nazaret, unde fusese crescut; și, după obiceiul Său, în ziua Săbătăului, a intrat în sinagogă. S'a sculat să citească, și I s'a dat cartea proorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M'a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M'a trimes să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; și dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului.” Luca 4:16-19

După cum am văzut, expresia „un an de îndurare al Domnului” face referire la anul jubileului (anul de veselie – vezi Leviticul 25). În acest Sabat pe care-l petrece la Nazaret, Isus citează un pasaj mesianic și le dă ascultătorilor Săi asigurarea: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-ați auzit” (Luca 4:21). El Se descoperă ca fiind Unsul care le aduce săracilor Evanghelia, robilor de război scăparea, orbilor vederea, celor apăsați eliberarea și restaurarea, ca în anul jubileului. Aceasta a fost lucrarea Sa cât a trăit pe pământ, axându-Se pe învățatură, vindecare și slujire și ocupându-se, în primul rând, de cei necăjiți.

2. De ce nu a citat Isus textul din Isaia 61:2 în întregime?

“să vestesc un an de îndurare al Domnului, și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângii pe toți cei întristați;” Isaia 61:2 VDC

Isus nu a citat Isaia 61:2 până la capăt probabil din cauză că nu dorea ca lucrarea Sa să fie asociată cu concepția dominantă conform căreia Mesia avea să conducă armatele în lupta contra asupritorilor, pentru a-i supune Israelului. Concepția aceasta eronată i-a împiedicat pe mulți concetățeni de-ai Săi să înțeleagă de ce venise El de fapt. Gândul Său era să-i ajute pe oameni cu ce aveau ei nevoie chiar atunci și acolo, făcând abstracție de situația politică a vremii.

Ce ar trebui să învățăm din faptul că Isus pune accent pe slujirea practică și nu pe împlinirea idealurilor politice ale vremii?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să compare bisericile care pun accent pe nevoile membrilor ei cu bisericile care pun accent pe slujirea cetățenilor din localitatea lor.

La nivelul sentimentelor: Să cultive preocuparea pentru concetățenii lor care nu au auzit sau nu au acceptat încă vestea bună a mântuirii.

La nivel practic: Să se angajeze să descopere căile de a stabili contacte cu concetățenii lor și de a le sluji.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Slujirea față de semenii

- A. În parabola bunului samaritean, oamenii religioși trec pe lângă o persoană în nevoie, iar omul la care te-ai aștepta cel mai puțin se oprește și-i oferă ajutor. Se întâmplă astfel de lucruri și în timpul nostru?
- B. Se ocupă biserica ta de cei în nevoie sau trece pe lângă ei nepăsătoare? Dacă nu se ocupă, atunci ce poți face pentru a schimba această situație?

II. Sentimente: Provocarea slujirii

- A. Implicarea în societate ne poate trezi în suflet temeri cu privire la posibilele reacții ale oamenilor. Cum te simți când auzi declarația lui Isus: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28:18)?
- B. În activitățile noastre misionare, căutăm în mod frecvent căi de a atrage pe oameni în biserică. Cum te simți când schimbi paradigma și cauți căi prin care biserica să iasă în mijlocul oamenilor?

III. Practic: În mijlocul oamenilor

- A. În ce activități concrete de slujire ne putem implica, personal, în următoarele câteva săptămâni?
- B. Ce pași să urmărim pentru a ne debarasa de mentalitatea de „club”, care ne determină să ne ocupăm mai mult de noi decât de oamenii din jurul nostru?

Rezumat: Dumnezeu își revarsă harul peste tot ce a creat și are marea dorință ca biserica Lui să-l urmeze exemplul și să devină activă – să nu rămână înțepenită în băncile locașului de cult, ci să ducă vestea bună a mântuirii la oameni, acolo unde ei trăiesc.

3. **Citește Luca 10:25-37. Cum s-a manifestat iubirea față de aproapele în parabola aceasta?**

Învățătorul Legii știa că toate poruncile pot fi condensate în două mari principii: să-L iubim pe Dumnezeu cu toată ființa noastră și să ne iubim aproapele ca pe noi înșine. Întrebarea la care nu găsisese încă răspuns era cu privire la cine se încadra în această categorie a „aproapelui”.

La data aceea, se considera, în general, că din această categorie făceau parte familia, rudele și cei din același neam, iar învățătorul îi cere clarificări lui Isus. În parabola Sa, Isus prezintă o cu totul altă perspectivă: în categoria aproapelui intră *orice om* pe care-l întâlnim și care este în dificultate. A fi aproapele cuiva înseamnă a împlini nevoile acelei persoane. Preotul și levitul erau mai preocupați să nu se întineze în vederea îndeplinirii corespunzătoare a îndatoririlor lor religioase. Ce cale convenabilă au găsit, să folosească religia ca scuză pentru a nu se sacrifica și a nu ajuta o persoană care, după toate aparențele, n-avea cum să le răsplătească vreodată binele făcut!

Spre deosebire de ei, samariteanul a considerat că acest om străin, dintr-un popor ostil lor, era aproapele lui și a îngrijit de nevoile lui cu compasiune, uitând de sine. Astfel, în loc să ne întrebăm: „Cine este aproapele meu?”, mai bine să spunem: „Cine va da dovadă că este aproapele celor demoralizați și asupriți?” Orice om în nevoie, indiferent cine-ar fi el, este cel pe care trebuie să-l ajutăm.

„Dumnezeu nu recunoaște nicio deosebire bazată pe naționalitate, rasă ori clasă socială. El este Creatorul tuturor oamenilor. Prin creație, toți oamenii constituie o singură familie și toți sunt egali prin răscumpărare. Domnul Hristos a venit pentru a dărâma orice zid de despărțire, pentru a deschide larg fiecare încăpere a templului, așa încât fiecare suflet să poată avea intrare liberă înaintea lui Dumnezeu. Dragostea Sa este atât de largă, de adâncă și de mare, încât ajunge pretutindeni.” – Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, ed. 2007, p. 292

Ce prejudecăți te împiedică să dai dovadă că ești aproapele celor în nevoie?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: Luca 10:25-37

Ideea de bază: Dovada religiei adevărate nu este dată de cunoștințele biblice și teologice, ci de manifestările concrete ale griji și preocupării pentru cei de la periferia societății.

Parabola samariteanului milos este valoroasă din mai multe puncte de vedere. Ea ne învață că este important să le purtăm de grijă oamenilor în nevoie – chiar și celor diferiți de noi, chiar și dușmanilor noștri. Evită abordarea subiectului la modul general și teologic și găsește metode de a-i ajuta pe membrii grupei tale să aplice principiile la viața lor.

Discuție introductivă: La începutul anilor 1970, doi psihologi de la Universitatea Princeton, John Darley și Daniel Batson, au realizat un experiment inspirat din parabola samariteanului milos. În studiul lor celebru, au aranjat ca 200 de seminariști să treacă unul câte unul dintr-un corp în altul al universității. Fiecare student a fost anunțat că urma „să participe la un studiu despre oportunitățile de angajare a studenților la Teologie”. Fiecare a fost rugat să meargă în alt corp al campusului ca să prezinte un scurt discurs pe o temă dată. Unora le-a fost dată ca temă chiar parabola samariteanului milos!

În timp ce traversau curtea, dădeau peste „un om zdrențaros prăbușit pe marginea aleii”. Când treceau pe lângă el, „victima” tușea de două ori și gemea. Cercetătorii au fost curioși să afle care avea să fie reacția seminariștilor.

Darley și Batson au publicat rezultatele într-un articol cu titlul „De la Ierusalim la Ierihon”, apărut în revista americană *Journal of Personality and Social Psychology*. Ei au descoperit că studenții care s-au grăbit să ajungă la destinație au fost mai înclinați să-și continue drumul fără oprire. De asemenea, au observat – fapt semnificativ – că tendința de a se opri și de a da ajutor n-a fost mai mare la studenții care urmau să țină un discurs despre samariteanul milos decât la cei care urmau să vorbească despre potențialele oportunități de lucru pentru absolvenții seminarului. Ba mai mult, unii studenți au fost atât de grăbiți să-și susțină discursul despre samariteanul milos, încât au pășit efectiv peste victimă! Așadar, gândul la parabola samariteanului milos n-a produs nicio schimbare în comportamentul lor.

4. Citește Matei 5:13. Care este semnificația metaforei „sarea pământului”?

În acest pasaj, Isus îi compară pe ucenicii Săi cu sarea – un agent care transformă mediul în care este pus. Biserica este, astfel, „solnița” în care se găsește „sarea pământului”. Ce să facem cu sarea aceasta? S-o păstrăm în solniță sau s-o amestecăm cu alte ingrediente?

Vei înțelege mai bine care este problema dacă vei umple o tavă de copt numai cu sare și o altă tavă cu aluat de pâine în care ai pus sare. Sarea din prima tavă este unicul ingredient al „rețetei” și este imposibil de mâncat. Sarea din a doua tavă este un ingredient printre alte ingrediente ale rețetei. Ea transformă pâinea dintr-una fără gust, într-una delicioasă. Sarea face mai mult bine atunci când este combinată cu alte ingrediente. Același lucru se poate spune și despre creștini. Nu putem fi un agent al schimbării dacă rămânem în „solnița” noastră confortabilă și nu ne amestecăm printre oameni!

Merită subliniată aici o idee. Poate că suntem oameni buni: nu fumăm, nu bem alcool, nu jucăm jocuri de noroc și nu încălcăm legea. Toate lucrurile acestea sunt importante. Dar nu contează numai ce nu facem, ci și ce facem. Ce facem noi pentru a susține localitatea în care trăim și persoanele în nevoie?

5. Recitește Matei 5:13, insistând pe ultima parte a versetului. Cum poate sarea să-și piardă gustul?

„Dar, dacă sarea și-a pierdut gustul, dacă temerea de Dumnezeu este numai din gură, fără să cuprindă și iubirea lui Hristos, nu este nicio putere spre bine în aceasta. Acea viață nu poate exercita nicio influență mântuitoare asupra lumii.” – Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, ed. 2014, p. 421

Să revenim la ilustrația rețetei de pâine. După cum am văzut, dacă singurul nostru ingredient este sarea, nu obținem nimic bun. De fapt, prea multă sare în alimentație este dăunătoare. Este necesar s-o combinăm cu alte ingrediente. În același timp, dacă suntem exact ca lumea sau chiar și dacă doar ne asemănăm prea mult cu ea, nu vom face nicio diferență. Nu avem nimic de oferit, deci sarea nu ajută la nimic. Și ce spune Isus că se întâmplă cu ea când ajunge așa?

În schimb, atunci când suntem pătrunși de aroma iubirii lui Hristos, vom dori să interacționăm cu cei diferiți de noi pentru a fi agenți de transformare, care să le influențeze viața în bine și să-i conducă la mântuirea prin Isus.

Citește Deuteronomul 12:30; 31:20; Isaia 2:8. Cu privire la ce pericol ne avertizează aceste texte și cum îl putem evita?

De discutat: Ce lucruri ne împiedică să observăm persoanele în nevoie și să le ajutăm?

Ce putem face pentru a transpune teoria în practică?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Parabola samariteanului milos se dovedește a fi mereu actuală, iar expresia „samaritean milos” a ajuns să denumească persoana care face un lucru în beneficiul altcuiva. Din ea s-au inspirat poeți, compozitori și pictori. Mulți cunosc expresia și semnificația ei, deși n-au citit niciodată Biblia. Identifică împreună cu membrii grupei tale motivele pentru care parabola aceasta este atât de valoroasă. Ce semnifică ea astăzi pentru noi? Cum putem aplica în viața noastră principiile ilustrate în ea?

Comentariu biblic

I. Pikuach nefesh

(Recițiți Luca 10:31-33 în cadrul grupei.)

„Să nu te ridici împotriva vieții aproapelui tău”, spune versiunea Cornilescu, iar *Noua Traducere în Limba Română* scrie „să nu te atingi de viața semenului tău” și oferă ca variantă literară „să nu te ridici împotriva sângelui semenului tău”. Din versetul acesta provine principiul iudaic *pikuach nefesh* – obligația de a oferi ajutor oricui este în pericol. Ba el merge chiar mai departe și declară că, în cazul în care două reguli intră în contradicție una cu cealaltă, obligația de a salva viața umană anulează toate celelalte obligații. Astfel, efectuarea unei intervenții chirurgicale urgente în Sabat cu scopul salvării vieții este considerată adecvată. În cazul în care consumul mâncării „necurate” (ne-kosher) este considerat esențial pentru recuperarea dintr-o boală, atunci legea aceasta cu privire la alimentație este contramandată. Cercetătorii evrei contemporani extind principiul obligației morale de a oferi ajutor și la aspecte precum donarea de organe în scopul salvării vieții.

Acest principiu reiese clar și din învățătura lui Isus că este îngăduit a face bine în ziua Sabatului. Conducătorii religioși din vremea Lui îl aplicau dacă le cădea boul într-o groapă în Sabat, dar nu și atunci când era amenințată viața unui om. Ei salvau viața în baza acestui principiu, dar descurajau tratarea în Sabat a bolilor care nu puneau în pericol viața. În schimb, Isus ne-a învățat că una dintre binecuvântările Sabatului este vindecarea sau alinarea celor suferinzi.

6. Citește Ioan 4:35-38. Ce ne spune Isus aici despre etapele câștigării de suflete?

Munca agricultorului este un proces complex. O mulțime de lucrări trebuie făcute *înainte* de a obține o recoltă bogată (Matei 9:35-38). La fel, pe „ogorul” Domnului nu este nevoie numai de „secerători”. Ce-ar fi ca, la vremea recoltei, un agricultor să le spună muncitorilor lui: „Este vremea secerișului, haideți să ne apucăm de semănat!”? Ca să ai ce strânge, trebuie să fi lucrat intens până la vremea recoltei!

7. Lucrările agricole includ și pregătirea terenului, întrucât nu orice fel de pământ este bun de la început. Citește Matei 13:3-9. Ce poate face biserica ta în localitatea în care se află pentru a înmuia „pământul bătătorit” și pentru a înlătura „pietrele” și „spini”?

Unii lucrătorii muncesc din greu până la vremea recoltei, iar alții strâng ceea ce au cultivat cei dintâi. Uneori, strategiile de evanghelizare au pus accentul mai mult pe culegerea roadelor decât pe cultivare. Nu ar trebui să fie așa. Solul trebuie pregătit corespunzător cu mult înainte ca evanghelistul să vină și să predice în speranța de a culege roade.

Lucrarea de câștigare de suflete ar trebui să parcurgă aceleași etape ca procesul de cultivare a pământului: testarea terenului, pregătirea/îmbunătățirea solului, semănatul/săditul, udatul, fertilizarea, combaterea dăunătorilor, așteptarea, strângerea roadelor și păstrarea lor. Strângerea roadelor este doar o etapă a procesului!

În planul lucrării cu oamenii, testarea terenului poate consta din activități precum: realizarea de sondaje pentru identificarea nevoilor populației, studierea statisticilor populației și discuții cu conducătorii locali. Pregătirea terenului poate include împlinirea nevoilor stringente ale oamenilor, identificate prin intermediul sondajelor. „Semnarea” Evangheliei se poate face prin susținerea de seminare, prin studii biblice și prin organizarea de grupe mici. De asemenea, ne putem ruga pentru „ploaie” – pentru coborârea Duhului Sfânt. Puțini oameni vin la Hristos după un singur contact. Este necesar să-i „hrănim” printr-o serie de contacte multiple, pentru a crește șansele ca ei să fie gata la seceriș. Dacă ne bazăm pe activități sporadice, este puțin probabil ca ei să se mențină și să crească până la vremea recoltei.

Ce rol ar trebui să ai în acest proces de câștigare de suflete și ce rol ai în momentul de față?

Și în parabola samariteanului milos observăm că principiul *pikuach nefesh* este ignorat de levit și de preot – două persoane de la care te-ai aștepta să-l respecte. Desigur, Isus l-a pus pe preot într-o situație dificilă. În baza legilor curăției rituale, preotul risca să devină necurat, dacă se atingea de corpul victimei. Cum să interpreteze legea? Cui să dea câștig de cauză, iubirii față de aproapele sau respectării legii curăției? După cum se știe, nici preotului și nici levitului nu le-a păsat de omul aflat în pericol de moarte. Cel care aplică principiul este, în pofida tuturor așteptărilor, unul dintre samariteni, rude de departe ale iudeilor, pe care aceștia îi urau și îi disprețuiau!

De discutat: Noi cum putem aplica principiul acesta în viața cotidiană? Luați în discuție câteva situații concrete cu care ne-am putea confrunta.

II. Iudei și samariteni

(Recitați Ioan 4:1-26 în cadrul grupei.)

Oricine știe că iudeii și samaritenii nu se aveau la inimă unii pe alții. La fântâna lui Iacov, femeia samariteană îi spune lui Isus: „Cum!? Tu, iudeu, ceri să bei de la mine, femeie samariteană?” (Ioan 4:9). Ioan întrerupe firul relației cu o clarificare pentru cititorii care nu înțeleg rostul întrebării ei: „Iudeii, în adevăr, n-au legături cu samaritenii” (Ioan 4:9). Într-o altă ocazie, Iacov și Ioan se supără când Isus nu este primit de samariteni în cetatea lor. Care a fost reacția lor? „Doamne, vrei să poruncim să se pogoare foc din cer și să-i mistuie?” (Luca 9:54).

Incidentul de aici trebuie privit prin prisma tensiunii seculare dintre iudei și samariteni. Samariteanul din parabola lui Isus nu era un necredincios, un păgân. Cel mai probabil că el recunoștea Tora și respecta cele Zece Porunci. Cu toate acestea, era disprețuit de iudei: nu era de așteptat ca un samaritean, care nu știa nici măcar să interpreteze corect Tora, să ajungă eroul poveștii!

De discutat: De ce crezi că a ales învățătorul Legii să răspundă „cel ce și-a făcut milă de el”, și nu „samariteanul” (Luca 10:37)?

Există în zona/localitatea voastră tensiuni de genul celor care au existat între iudei și samariteni? Ce poți face pentru a construi punți între grupurile aflate în conflict?

8. Citește Matei 10:5-10. De ce îi trimite Isus pe ucenici să lucreze în satele și orașele din jur fără să aibă nicio resursă?

Pare ciudată porunca primită de ucenici, de a pleca în activitatea de slujire cu surse minime de întreținere a vieții. Probabil că Isus i-a trimis așa pentru a-i învăța dependența de Dumnezeu și importanța legării de prietenii cu localnicii. Prietenii pe care aveau să și-i facă aveau să prețuiască slujirea lor suficient de mult încât să-i susțină.

Pastorul Frank a fost solicitat de Conferință să planteze o biserică într-o zonă a unui oraș mare unde nu exista prezență adventistă. Pastorul a trecut la lucru fără să aibă vreun buget la îndemână. S-a uitat pe o hartă a orașului, a delimitat cu o linie zona sa de activitate și a studiat statisticile populației. S-a urcat în mașină, s-a oprit în locul cel mai aglomerat și a luat la rând magazinele și firmele din zonă pentru a se interesa de viața oamenilor de acolo. S-a întâlnit cu liderii politici, cu oamenii de afaceri și cu directorii instituțiilor de asistență socială și i-a întrebat care erau cele mai mari nevoi ale oamenilor. S-a împrietenit cu câțiva localnici, iar ei l-au invitat la un club cetățenesc. Acolo a cunoscut alți conducători locali, care l-au ajutat să închirieze anexa unei biserici prezbiteriene, locație unde urma să ofere servicii sociale. Membrii clubului cetățenesc i-au oferit bani „pentru început”, ca să cumpere vopsea și soluții de curățat pentru renovarea ei. În urma discuțiilor cu liderii locali, a reușit să sănătatea era nevoia principală a populației. În aceste condiții, pastorul Frank a format o echipă de voluntari care le-a oferit oamenilor posibilitatea de a efectua diferite analize medicale și de a participa la prezentări de sănătate în anexa renovată. Beneficiarii au plătit pentru servicii o sumă modică, cu care au fost achitate cheltuielile. La scurt timp, s-a înființat o grupă a Școlii de Sabat la care au început să vină câțiva localnici.

Pastorul Frank a descoperit astfel că una dintre cele mai bune *metode de a înființa o biserică este aceea de a organiza o activitate de slujire* în funcție de ceea ce oamenii aveau nevoie și, apoi, de a susține dezvoltarea unei biserici prin intermediul acelei activități. Prin metoda aceasta, a reușit să înființeze o biserică adventistă care a ajuns la 140 de membri!

Exemplul acesta ne ajută să înțelegem ce se întâmplă atunci când urmăm învățăturile lui Isus despre implicarea în societate. Dar ce putem învăța în această privință din exemplul Său personal? Săptămâna viitoare, vom începe să analizăm metoda Sa de lucru, singura care „va aduce un succes real în încercarea de a ajunge la inima oamenilor”. – Ellen G. White, *Divina vindecare*, ed. 2010, p. 98

3. APLICAȚIA

Cu câțiva ani în urmă, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea adoptase un nume, care conținea, în sine, un slogan: „Biserica oamenilor cărora le pasă de ceilalți”. Un nume frumos, cu care te poți mândri. El sintetizează chemarea noastră de a le purta de grijă oamenilor din jur, de a urma metoda lui Hristos de slujire: interacțiunea cu oamenii, manifestarea compasiunii, împlinirea nevoilor lor, câștigarea încrederii și adresarea chemării de a-L urma. Sloganul acesta face referire la grija pentru nevoile mintale, fizice și emoționale ale semenilor noștri, dar și pentru cele spirituale, ceea ce implică răspândirea vestii bune a mântuirii.

Singura problemă era că nu puteam să ne dăm singuri titlul acesta! El trebuie câștigat. Alții trebuie să ni-l atribuie.

De discutat:

Ce părere au oamenii din localitatea noastră despre adventiștii de ziua a șaptea? Suntem cunoscuți ca persoane iubitoare, cărora le pasă de alții? Dacă nu, de ce nu? Ce putem face săptămâna aceasta pentru a dovedi că suntem o biserică de oameni cărora le pasă?

4. PRACTIC

La activitatea de astăzi, membrii grupei vor discuta despre relația bisericii cu populația locală. Fii pregătit să auzi și remarci negative. Încheie pe un ton pozitiv, solicitându-le să propună câteva metode concrete prin care biserica voastră poate să-și îmbunătățească relația cu populația.

Activitate: Invită-i pe participanți să se gândească ce fel de relație are biserica voastră cu populația locală. Roagă-i să privească problema din perspectiva unei persoane care locuiește în zona unde este situată biserica voastră, dar care n-a intrat în ea niciodată și care nu este familiarizată cu convingerile adventiștilor. Luați în considerare întrebări precum: Are biserica noastră vreo relație cu exteriorul? Dacă da, ce fel de relație? Este biserica noastră relevantă pentru cetățenii care locuiesc în acest cartier? Dacă ar dispărea peste noapte, i-ar simți cineva lipsa?

Citește și alte învățături date de Isus despre rolul tău și al bisericii tale în societate: Matei 7:12; 23:23; 25:31-46; Marcu 4:1-34; 6:1-13; Luca 6:36; 11:42; 12:13-21; 14:16-24; 16:13; 18:18-27; 19:1-10; Ioan 10:10; 12:8; 17:13-18. Citește din cartea *Viața lui Iisus*, de Ellen G. White, capitolul „Acești foarte neînsemnați frații ai Mei”, ed. 2014, pp. 606–611.

„Dacă biserica nu este lumina lumii, atunci este întuneric.” – Ellen G. White, în *Signs of the Times*, 11 septembrie 1893. Gândul acesta este cutremurător și ne amintește de ceea ce a spus Isus într-o ocazie: „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea și cine nu strânge cu mine risipește” (Matei 12:30). În marea luptă nu există teren neutru: suntem fie de partea lui Hristos, fie de partea Diavolului. Cine a primit lumină multă, dar nu face nimic cu ea, este, de fapt, împotriva ei. Noi am fost chemați să fim lumină în lume și, dacă nu suntem lumină, suntem întuneric. Aici este valabil un principiu enunțat în Matei 6:23, chiar dacă într-un alt context: „Dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta!” Concluzia este exprimată foarte bine în Luca 12:48: „Cui i s-a dat mult i se va cere mult și cui i s-a încredințat mult i se va cere mai mult.”

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: 2 Cronici 3–9

1. Cum erau poziționați îngerii de pe capacul chivotului?
2. Când s-a umplut casa Domnului cu un nor?
3. Pentru cine s-a rugat Solomon să fie îmbrăcați cu mântuire?
4. Cum arăta scaunul de domnie al lui Solomon?

Viața lui Iisus, capitolul 83

5. Glasul cui ne vorbește prin patriarhi și prin profeți?

SUPLIMENT PENTRU DISCUȚIA ÎN GRUPE

ÎNTREBĂRI ȘI SUGESTII PENTRU PĂRTĂȘIE

1. Ce răspunsuri ați avut la rugăciune săptămâna care a trecut? Împărtășiți-le cu grupa!
2. Povestiți în grupă un eveniment pe care l-ați trăit sau de care ați auzit săptămâna trecută! De ce îl considerați important pentru a fi împărtășit? Ce lecție spirituală ați descoperit în acel eveniment?
3. În ce fel ați conștientizat prezența lui Dumnezeu în viața personală, săptămâna trecută?

ÎNTREBĂRI PENTRU DEZBATERE

	EXPLICAȚIE	APLICAȚIE
1	Care era declarația de misiune a lui Isus și de ce nu a citat El tot textul din Isaia 61?	De ce trebuie să punem accent pe lucrarea practică și nu pe idealurile politice?
2	Care dintre semenii noștri intră în categoria aproapelui, pe care trebuie să-l iubim?	Cum putem scăpa de prejudecățile care ne împiedică să-i iubim pe toți oamenii?
3	Ce înseamnă „sarea pământului” și cum poate aceasta „să-și piardă gustul”?	Cum ar putea lumea noastră să aprecieze și să dorească „gustul” plăcut al bisericii?
4	De ce este asemănată vestirea Evangheliei cu lucrările agricole și care sunt etapele ei?	Cum parcurge biserica ta etapele necesare ajungerii la „vremea roadelor”?
5	Care este cea mai bună metodă de a „planta” o biserică nouă?	Care este rolul fiecăruia dintre noi în acest proces de „plantare” a unei noi biserici?

SUPLIMENT PENTRU DISCUȚIA ÎN GRUPE

SUGESTII PRACTICE

1. Ce lucru practic ați învățat din acest studiu și cum îl veți aplica?
2. În care etapă a vestirii Evangheliei vă puteți implica cel mai bine fiecare? De ce?
3. Care este planul misionar al grupei voastre? În timp ce ascultați sau vizionați știrea misionară pentru Sabatul acesta, culegeți eventuale idei misionare pe care să le aplicați!

SUGESTII PENTRU RUGĂCIUNE

1. Să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru favoarea de a fi conlucrătorii Săii!
2. Să ne rugăm pentru puterea Duhului Sfânt în vestirea Evangheliei!
3. Să ne rugăm pentru persoanele de pe lista noastră de rugăciune!

Cineva din familie _____

Cineva dintre rude _____

Cineva dintre prieteni _____

Cineva dintre vecini _____

Cineva din biserică _____
